

Tanévzáró a pártiskolán

Tegnap, pénteken délután Szegeden, az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága oktatási igazgatóságának épületében ünnepélyesen befejeződött az 1971–72-es pártoktatási tanév. Dr. Törköly Ferenc, az igazgatóság helyettes vezetője megnyitójában méltatta az ünnepélyes zárótanácskozás jelentőségét, amelyen megjelentek a járási és városi pártbizottságok képviselőiben. Az esemény a tanfolyamokat végzett 112 pártmunkás számára mindenképpen emlékezetes maradt.

Az ünnepségen dr. Szilágyi Júlia, az igazgatóság vezetője mondott beszédet. Megállapította: mind az egyéves, mind az öthónapos pártiskolai tanfolyamot sikeresen zárták, és a tanfolyam hallgatói nagymértékben gazdagodtak marxista-leninista ismeretekben. Olyan tudásanyag

birtokába jutottak, amelyek segítségével sikeresen tudják teljesíteni majd a párt célkitűzéseit adott munkahelyeken, területeken. Arra kérte a tanfolyamok végzett hallgatóit, hogy a pártalapszervezetek munkáját segítsék minden erejükkel. Tudatosan, hozzáértően dolgozzanak és legyenek a szocialista közgondolkodás szorgalmas harcosai. Azt a tudást, amelyet a pártiskolán szereztek, tekintsek olyan alapnak, amelyre feltétlenül építeni lehet.

A hallgatók nevében Mihály Ferenc mondott köszönetet, majd Rózsa István, a megyei pártbizottság titkára köszöntötte a pártiskolát végzett hallgatókat. Felhívta arra a figyelmüket, hogy az igazi vizsga — mely sokkal nehezebb annál, melyet a pártiskolán tettek —, tulajdonképpen az életben következik be.

Tíz év Móraváros közművelődéséért

Ilyenkor, nyáridőben, egész nap tárva-nyitva az ajtó, bárki bejöhet az utcáról. Jönnek is, szinte percenként, itt nincs uborkaszegény. Karszt Sándornénak, a móravárosi könyvtár vezetőjének pedig mindenkihez van egy kedves szava. Azt mondják, tíz év alatt nem látták még kedvetlenebbnek, rosszkedvűnek. 1962 óta vezetői okos, jó szóval, hozzáértéssel, a könyvek világába a móravárosiakat.

— Sokáig idegen maradtam volna ebben a városrészben, ha nincs elég tapasztalat. Azelőtt a járási könyvtárban dolgoztam, mindig azt mondtam a könyvtárosaimnak: ezt egyedül nem lehet csinálni. Itt az volt az első dolgom, hogy megkerestem a tanács, a párt, a Hazafias Népfőrd, a notánacs meg a vöröskereszt embereit. Megalakítottuk a „könyvtárbarátok körét”. Ők segítettek a lakosság, a jellegzetesen helyi körülmények megismerésében, a mindenfajta könyvtárral kapcsolatos munkában.

Amikor majdnem egy évvel később a másik könyvtáros, Orosz Istvánné idekerült, már nagyjából ismerős volt a terület. Tíz évvel ezelőtt 4–500 olvasó volt, ma 1500-an válogatnak 14 ezer-nél több könyvből.

— Üzemi munkások, néhány termelőszövetkezeti tag, albertől diákok laknak ebben a városrészben. Várnai Zsennit hívtuk először író-olvasó találkozóra. Akkor ért az első meglepetés. Előtte leültünk ismerkedni a költészetel, egy néni újságból kivágott verset hozott. Cím és író nélkül. Kérte, mondjam meg, ki a költő, mert nagyon a szívéhez nőtt az alkotása. Tompa Mihálynak, fiatalokom kedvenc költőjének verse volt. Azóta számtalanszor bebizonyosodott, mekkora tudásvágy lakik az itteniekben.

— Természetesen sok gondot is jelent az „emberek felfedezése”. Valahol ott kezdődött az én munkám, hogy kitaláltam, miként kell megmutatni az idevezető utat. Ott folytatódott, hogyan kell ki-

nyomozni, kinek mit adjak, aztán hogyan kell úgy irányítani, hogy ne vegyék észre.

Az ifjúsági klub „Klárka néni” az emlékei között kutat, az öregekről gondolkodik. Velük nehezebb volt, mint a maiakkal. A mesés-könyveket olvasó néniével, akivel úgy kellett bánni mint a hímes tojással. Mindig jó hagosan megkérdezni, tesszt-e az unokának a Terüli-terüli asztalkám meg a Világszép nádszáliasszony. Közös titkuk volt, hogy unokáról szó sincs, csak a néni szégyellte, hogy mesét olvas.

Tovább mentek Paálék, Vágiék

Egy bizonyos Gordon Craig, a jövő színházának vizionistája a Hamletet például olyan remekműnek tartja, hogy már nem is alkalmas színházi előadásra: az elolvasott Shakespeare annyira tökéletes, hogy megjelenítése csak szegényíti a néző fantáziáját. Ha jól belegondolunk, elmé-

letileg van is némi igaza — jóllehet gyakorlatilag ez a szemlélet tarthatatlan. Ami miatt pedig ideidéztek Craiget a csütörtök esti maratoni hosszúságú *Ki mit tud?* közép-döntőben látottak-halottak ürügyén; a szegedi Egyetemi Színpad sokat vitatott Radnóti-összeállítását.

Paál Istvánék produkciójában ugyanis éppen annak a koreográfiát, megszerkesztet színpadszerűségnek túltengését kifogásolta a zsűri, amely egyébként az összeállítás jelentős részében az ötletet, a drámai lehetőségek felismerését és hatáson alkalmazását jelentette. Félt volt, hogy ez a kitűnő előadás annak a régi és máig eldöntetlen irodalmi színpadvitának esik áldozatul, amely az irodalmi anyag ilyen típusú szabadabb feldolgozásáról tán sohasem mondhatja ki a végső szót, ameddig ehhez az előadáshoz fogható veretes, izgalmas, nagy hatású produkciók születnek. Az Egyetemi Színpad végül is — a zsűri nyílt szavazásának eléggé nem dicserhető módszere miatt láthatóan Vámos László védőbeszéde nyomán — bekerült a döntőbe, s most a vita tanulságait kell majd hasznosítaniuk. Ugyancsak örül-

hetünk a másik szegedi együttes, a Vági dzsesszkvintett sikerének is — az utóbbi években látványosan fejlődött, szimpatikus és nagyon tehetséges csoport egyértelműen szerezte meg a zsűri bizalmát. Igaz viszont, nekik könnyebb dolguk volt. A *Ki mit tud?* csütörtöki fordulójának harmadik „szegedi érdekessége” műsorát a szolnoki Kötővíz irodalmi színpad szolgáltatta: az 1968-as algyői olajtűz megfékezésének hősi küzdőleíról készült dokumentum-összeállításuk éppen a szegedi Egyetemi Színpad ellenében esett ki a középdöntőből. Arról viszont nekünk, szegedieknek is példát adtak, lehet helyi vonatkozású, izgalmas, aktuális anyagot találni közvetlen környezetünkben, a friss hétköznapokból.

Ami a *Ki mit tud?* eddigi adásait illeti, azok sincsenek megszívlelendő tanulságok nélkül. A másnapokba nyúló vetélkedők különböző kategóriáinak színvonala között olykor vészes úr tátong. A néző joggal kérdezheti föl a rendezőktől, miért kell „döntős” produkciók mellett olyanokat is végigszenvetnie, melyek minősítése jobbra a selejtezőkre tartoznak.

MÁR MILLIÓK
TUDJÁK
MI A
CSÉB

Vizsgálják a szegedi gázvezetéseket

A műszeres gépkocsi tegnap délelőtt 11 órakor a Hét vezér utca 26. szám előtt fedezett fel kisebb szivárgást. Képünk vizsgálat közben mutatja be a műszeres autót

Mint ismeretes, a tavasszal súlyos, halálos kimenetelű balesetet okozott a gázvezeték szivárgása Szegeden. Bár a DÉGAZ érzékeny műszereket vásárolt és rendszeresen ellenőrzi az utcák szintje alá fektetett vezetékeket, a teljes biztonság érdekében ennél a módszerrel hatékonyabb ellenőrzést alkalmaznak. A DÉGAZ megrendelésére a Gáztechnikai Kutató és Vizsgáló Alomlás tegnap, pénteken Szegeden megkezdte a városi gázhálózat átfogó, teljes ellenőrzését. Egy különleges, az NSZK-ban gyártott mű-

szeres gépkocsival bejárják Szeged összes utcáit, tereit, s ellenőrzik a hálózat állapotát, illetve azt, hogy nincs-e valahol szivárgás. Galambos István, a DÉGAZ főmérnöke elmondotta, ez a módszer — a műszeres gépkocsi — már kétmilliómód hígításban is „észreveszi” a gázszivárgást, illetve a szénhidrogén jelenlétét. Nem kell felbontani az utcát, az aszfaltot, azon keresztül is képes a vizsgálatot elvégezni. Az érzékenységre jellemző, hogy a műszerek már azt a gázmenyiséget is jelzik és papíron regisztrálják, amely a rob-

banásveszélyes keveréknél 50 —100 ezerszer hígabb. Tehát a most folyó vizsgálat a még veszélytelen szabálytalanságokat, hibákat is felderíti.

Már az első napon Újszegeden, a Vedres utca és a Tisza-part között, valamint a Csanádi utcában találtak kisebb mértékű szivárgást, ahol azonnal elkezdtek a hibák pontos meghatározását és kijáratását. A tervek szerint egy hónapig járja Szeged utcáit a műszeres gépkocsi, utána értékelik a hibátérképet, s haladéktalanul megteszik a szükséges intézkedéseket.

A tanácsülés megtárgyalta:

Gyermekek- és ifjúságvédelem Mórahalmon

Huszonkét tagja van a mórhalmi nagyközségi tanács keretében működő gyermek- és ifjúságvédelmi albizottságnak, s kéthavonta üléseznek, hogy számtalan feladatot gondosan és pontosan végezhessék. A nagyközségben az idei év kezdetén 15

csaldból 39 gyermek szerepelt nyilvántartásukban, mint akikre felügyelniük kell, mert nem megnyugtató körünyezetben növekednek, fejlődnek. Azóta ugyan hat kisgyermek sorsa javult, velük már nincs gondjuk, azonban másik három családból újabb három kisgyermeket kell gondozniuk, mert a család anyagi vagy erkölcsi körülményei szükségessé teszik. Ezeket a családokat negyedévenként látogatja a bizottság egy-egy tagja. Javaslattal tehetnek segélyezésre — tavaly például összesen 4800 forint összegű segélyt kapott nyolc család —, de gondjuk van arra is, hogy az iskolások családfő elvonókúrára kerüljön.

Sajnos, ez sem volt elég és hat kisgyermek állami gondozásba kellett venni, így jelenleg 14 családból 17 mórhalmi kisgyermek nevelését kellett állami nevelőotthonra bízni. Mindehhez még gond az is, hogy nem fizetik a szülők rendszeresen az állami gondozási díjakat, jelenleg például 30 ezer forint hátralékot tartanak nyilván. És sajnos, hogy mindössze egy gyermek állami gondozását lehetett megszüntetni, a nek, a mórhalmi fiatalok többieknek egyelőre nincs is remény arra, hogy a családba visszatérjenek. De nem így! Hogy erre szükség van, legutóbb hízelgő a családokra a jobban az idén alakult és tanácsulésen elhangzottak máris jól működő ifjúsági klub az sem, hogy bár ellenőrzik az alkoholfogyasztásunkban, Mórahalmon is tást a szórakozóhelyeken, mégis az a tapasztalat, hogy amiből a nagyközségben soha nem szeszmentes a pillanatnyilag egy sincs. A fiatalok társasági szórakozása. S hogy ez nem hozzászólója közül többen is pusztán „erkölcsi dörgedelmek”, kiemelték, hogy költségvetési mi sem bizonyítja jobban, hitel felhasználásával és hogy az évenként előforduló társadalmi munka szervezés-3-4 szabálysértési ügyben sével hozzá kellene kezdeni indító okként többnyire az játszóterek kialakításához.

Kedvező a fiatalok számára, hogy csak kisebb részüket jár Szegedre dolgozni, a középiskolát végzett fiatalok nagyobb része is munkát kap a nagyközség különböző intézményeinél, szövetkezeteknél és egyéb munkáltatóknál. Az ipari tanuló fiatalokkal is a legtöbb munkahelyen gondosan foglalkoznak a szakemberek és munkatársak, leg- többjük a szakmunkás biz- nítvány megszerzése után helyben kap állást.

Az országgyűlés 1971. októberében alkotott törvényt az ifjúság alapvető jogairól és kötelességeiről, s ez a törvény sok feladatot ró a tanácsokra is. Azt is többek között, hogy a tanácsoknak saját intézmények fenntartásával kell az ifjúság élet- és munkakörülményeit, a társadalom való beilleszkedését megfelelően irányítaniuk, segíteniük. Mórahalmon jelenleg az ifjúság számára kedvező változás van, hiszen az 1970-ben a belvíz által megrongált kultúrhatár leneg például 30 ezer forint most felújítják, ugyanígy a filmszínházat is modernizálják, tehát amint a két intézmény megfelel rendeltetését, nek, a mórhalmi fiatalok helyben megtalálhatják a művelődést, szórakozást, ba visszatérjenek. De nem így! Hogy erre szükség van, legutóbb hízelgő a családokra a jobban az idén alakult és tanácsulésen elhangzottak máris jól működő ifjúsági klub az sem, hogy bár ellenőrzik az alkoholfogyasztásunkban, Mórahalmon is tást a szórakozóhelyeken, mégis az a tapasztalat, hogy amiből a nagyközségben soha nem szeszmentes a pillanatnyilag egy sincs. A fiatalok társasági szórakozása. S hogy ez nem hozzászólója közül többen is pusztán „erkölcsi dörgedelmek”, kiemelték, hogy költségvetési mi sem bizonyítja jobban, hitel felhasználásával és hogy az évenként előforduló társadalmi munka szervezés-3-4 szabálysértési ügyben sével hozzá kellene kezdeni indító okként többnyire az játszóterek kialakításához.